

Λούντβικ Γκλαζέ-Νοντέ

Μεγάλος Παραμυθοθησαυρός

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Αδελφοί Γκριμ · Χανς Κρίστιαν Άντερσεν
Βίλχελμ Χάουφ · Σαρλ Περρό

Μεγάλος Παραμυθοθησαυρός

Επεξεργασία-επιμέλεια κειμένων Γκερλίντε Βίνσιρτς
Εικονογράφηση Λούντβικ Γκλαζέ-Νοντέ

Αδελφοί Γκριμ · Χανς Κρίστιαν Άντερσεν
Βίλχελμ Χάουφ · Σαρλ Περρό

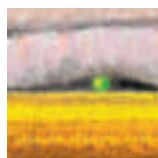
Μεγάλος Παραμυθοθησαυρός

Επεξεργασία-επιμέλεια κειμένων Γκερλίντε Βίνσιρτς
Εικονογράφηση Λούντβικ Γκλαζέ-Νοντέ

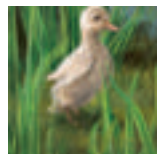

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

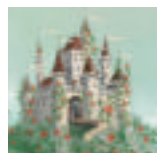
Πίνακας Περιεχομένων

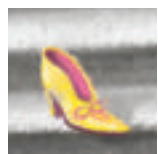
Πριγκίπισσα πάνω σε μπιζέλι 7
Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

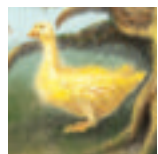
Το ασχημόπαπο 9
Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

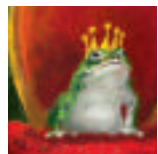
Τριανταφυλλάγκαθο ή Η Ωραία Κοιμωμένη 17
Αδελφοί Γκριμ

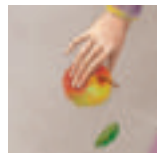
Σταχτοπούτα 23
Αδελφοί Γκριμ

Η χρυσή χήνα 29
Αδελφοί Γκριμ

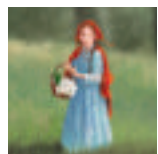
Ο βασιλιάς βάτραχος ή Ο σιδερένιος Χάινριχ 35
Αδελφοί Γκριμ

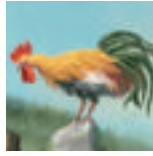
Χιονάτη 39
Αδελφοί Γκριμ

Ραπούνζελ 47
Αδελφοί Γκριμ

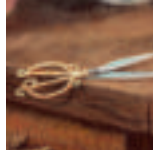

Κοκκινοσκουφίτσα 51
Αδελφοί Γκριμ

Οι μουσικοί στην μπάντα της Βρέμης
Αδελφοί Γκριμ

57

Ο γενναίος ραφτάκος
Αδελφοί Γκριμ

61

Χένσελ και Γκρέτελ
Αδελφοί Γκριμ

69

Η περιπλάνηση του Δαχτυλάκη
Αδελφοί Γκριμ

75

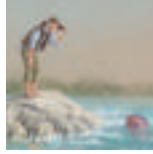
Παλιοκαλαμπαλικάκης
Αδελφοί Γκριμ

81

Κυρα-Χουχουλιά
Αδελφοί Γκριμ

85

Του ψαρά και της γυναίκας του
Αδελφοί Γκριμ

89

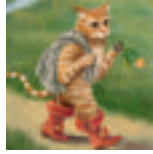
Νάνος Μυταράς
Βίλχελμ Χάουφ

97

Η ιστορία του χαλίφη πελαργού
Βίλχελμ Χάουφ

113

Ο παπουτσωμένος γάτος
Σαρλ Περρό

123

Πριγκίπισσα πάνω σε μπιζέλι

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

7

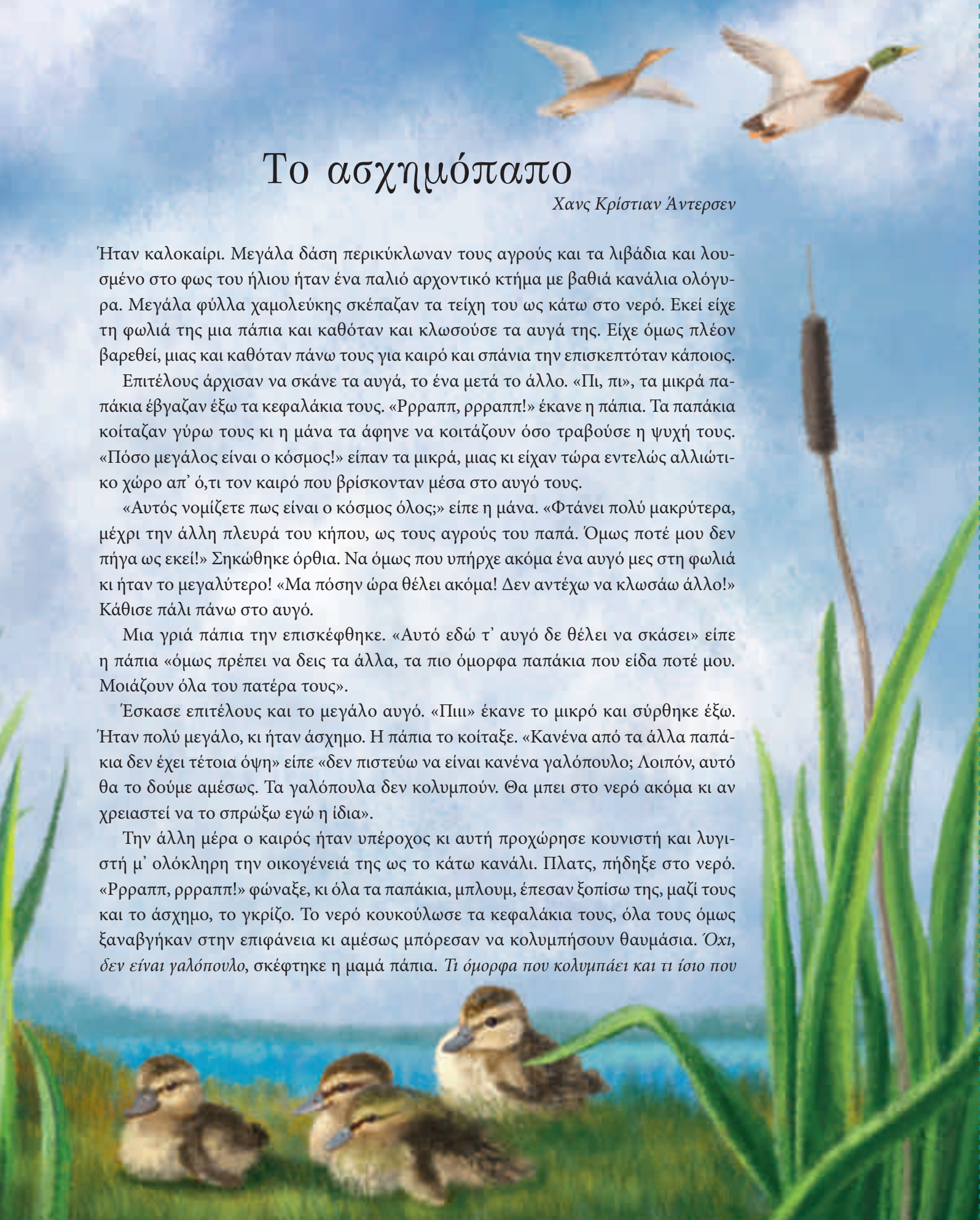
Ήταν κάποτε ένας πρίγκιπας κι ήθελε να παντρευτεί πριγκίπισσα. Έπρεπε όμως να είναι πριγκίπισσα σωστή. Ταξίδεψε λοιπόν σ' όλο τον κόσμο για να βρει μια τέτοια πριγκίπισσα, αλλά συνέχεια γέμιζε αμφιβολίες. Όμορφες πριγκίπισσες υπήρχανε σωρό, άραγε όμως ήτανε πριγκίπισσες αληθινές; Πώς να σιγουρευτεί; Όλο και κάτι υπήρχε που δεν κόλλαγε εντελώς με την εικόνα. Έτσι, βρέθηκε να γυρίζει στο τέλος πίσω στο σπίτι του καταλυπημένος, γιατί το 'θελε πραγματικά τόσο πολύ να παντρευτεί μιαν αυθεντική πριγκίπισσα.

Ένα βράδυ, έπιασε μεγάλη κακοκαιρία. Αστραπές, βροντές, βροχή με το τουλούμι, απελπισία σκέτη. Κάποιος χτύπησε τότε την πύλη του πύργου κι ο γερο-βασιλιάς πήγε ν' ανοίξει. Απ' έξω στεκόταν μια πριγκίπισσα. Αλλά τι εμφάνιση ήταν αυτή, Χριστούλη μου! Τα μαλλιά της και τα ρούχα της έσταζαν, το νερό έμπαινε από τις μύτες των παπουτσιών της κι έβγαινε ξανά απ' τα τακούνια της. Κι ήταν, έλεγε, πριγκίπισσα σωστή! *Αυτό θα το δούμε*, σκέφτηκε η γριά βασίλισσα, αλλά δεν είπε κουβέντα. Πήγε στο υπνοδωμάτιο, τράβηξε τα στρωσίδια απ' το κρεβάτι κι έβαλε ένα μπιζέλι στο σομιέ του κρεβατιού. Έπειτα, πήρε είκοσι στρώματα και τα έβαλε πάνω απ' το μπιζέλι κι από πάνω έβαλε κι άλλα είκοσι πουπουλένια παπλώματα. Εκεί θα κοιμόταν η πριγκίπισσα τη νύχτα.

Την άλλη μέρα το πρωί, τη ρώτησαν πώς είχε κοιμηθεί. «Χάλια, φρίκη!» είπε η πριγκίπισσα. «Δεν έκλεισα μάτι σχεδόν όλη τη νύχτα! Ο Χριστός κι η Παναγία, τι ήταν αυτό το πράγμα στο κρεβάτι μου! Ήμουνα ξαπλωμένη πάνω σε κάτι σκληρό και τώρα έχω μελανιές σε όλο μου το σώμα! Είναι εντελώς φρικτό!» Όλοι τότε κατάλαβαν ότι ήταν αληθινή πριγκίπισσα, μιας κι είχε νιώσει το μπιζέλι κάτω από είκοσι στρώματα και είκοσι παπλώματα. Μόνο μια αυθεντική πριγκίπισσα μπορούσε να είναι τόσο ευαίσθητη! Ο πρίγκιπας την πήρε γυναίκα του, αφού τώρα πλέον ήξερε πως θα είχε μιαν αληθινή πριγκίπισσα. Και το μπιζέλι πήρε τη θέση του στο μουσείο του πύργου, όπου θα βρίσκεται και σήμερα ακόμα, αν δεν το πήρε κανείς από κει. Βλέπετε, η ιστορία ήταν αληθινή.

Το ασχημόπαπο

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Ήταν καλοκαίρι. Μεγάλα δάση περικύκλωναν τους αγρούς και τα λιβάδια και λουσμένο στο φως του ήλιου ήταν ένα παλιό αρχοντικό κτήμα με βαθιά κανάλια ολόγυρα. Μεγάλα φύλλα χαμολεύκης σκέπαζαν τα τείχη του ως κάτω στο νερό. Εκεί είχε τη φωλιά της μια πάπια και καθόταν και κλωσούσε τα αυγά της. Είχε όμως πλέον βαρεθεί, μιας και καθόταν πάνω τους για καιρό και σπάνια την επισκεπτόταν κάποιος.

Επιτέλους άρχισαν να σκάνε τα αυγά, το ένα μετά το άλλο. «Πι, πι», τα μικρά παπάκια έβγαζαν έξω τα κεφαλάκια τους. «Ρρραππ, ρρραππ!» έκανε η πάπια. Τα παπάκια κοίταζαν γύρω τους κι η μάνα τα άφηνε να κοιτάζουν όσο τραβούσε η ψυχή τους. «Πόσο μεγάλος είναι ο κόσμος!» είπαν τα μικρά, μιας κι είχαν τώρα εντελώς αλλιωτικό χώρο απ' ό,τι τον καιρό που βρίσκονταν μέσα στο αυγό τους.

«Αυτός νομίζετε πως είναι ο κόσμος όλος;» είπε η μάνα. «Φτάνει πολύ μακρύτερα, μέχρι την άλλη πλευρά του κήπου, ως τους αγρούς του παπά. Όμως ποτέ μου δεν πήγα ως εκεί!» Σηκώθηκε όρθια. Να όμως που υπήρχε ακόμα ένα αυγό μες στη φωλιά κι ήταν το μεγαλύτερο! «Μα πόσην ώρα θέλει ακόμα! Δεν αντέχω να κλωσάω άλλο!» Κάθισε πάλι πάνω στο αυγό.

Μια γριά πάπια την επισκέφθηκε. «Αυτό εδώ τ' αυγό δε θέλει να σκάσει» είπε η πάπια «όμως πρέπει να δεις τα άλλα, τα πιο όμορφα παπάκια που είδα ποτέ μου. Μοιάζουν όλα του πατέρα τους».

Έσκασε επιτέλους και το μεγάλο αυγό. «Πιιι» έκανε το μικρό και σύρθηκε έξω. Ήταν πολύ μεγάλο, κι ήταν άσχημο. Η πάπια το κοίταξε. «Κανένα από τα άλλα παπάκια δεν έχει τέτοια όψη» είπε «δεν πιστεύω να είναι κανένα γαλόπουλο; Λοιπόν, αυτό θα το δούμε αμέσως. Τα γαλόπουλα δεν κολυμπούν. Θα μπει στο νερό ακόμα κι αν χρειαστεί να το σπρώξω εγώ η ίδια».

Την άλλη μέρα ο καιρός ήταν υπέροχος κι αυτή προχώρησε κουνηστή και λυγιστή μ' ολόκληρη την οικογένειά της ως το κάτω κανάλι. Πλατς, πήδηξε στο νερό. «Ρρραππ, ρρραππ!» φώναξε, κι όλα τα παπάκια, μπλουμ, έπεσαν ξοπίσω της, μαζί τους και το άσχημο, το γκριζό. Το νερό κουκούλωσε τα κεφαλάκια τους, όλα τους όμως ξαναβγήκαν στην επιφάνεια κι αμέσως μπόρεσαν να κολυμπήσουν θαυμάσια. *Όχι, δεν είναι γαλόπουλο, σκέφτηκε η μαμά πάπια. Τι όμορφα που κολυμπάει και τι ίσιο που*

κρατάει το κορμί του! Δικό μου παιδί είναι! Κι είπε στα παιδιά της: «Ρραππ, ρραππ! Ελάτε μαζί μου, θα σας συστήσω στις άλλες πάπιες». Κι έτσι έφτασαν στην αυλή με τις πάπιες. «Σκύψτε τον λαιμό σας μπροστά στη γριά πάπια εκεί απέναντι, είναι η πιο αριστοκράτισσα από όλες. Όπως βλέπετε, φορά ένα κόκκινο δαχτυλίδι γύρω από το πόδι της. Αυτό είναι το μεγαλύτερο παράσημο. Σημαίνει πως δε θέλουν να τη χάσουν και πως όλοι πρέπει να την αναγνωρίζουν αμέσως – μη βάζετε τα πόδια σας προς τα μέσα! Προς τα έξω, όμορφα! Για κοιτάζτε, έτσι! Και τώρα σκύβετε και λέτε: Ρραπ!». Οι άλλες πάπιες κοίταξαν τους καινούριους και είπαν: «Ελα Χριστέ κι Απόστολε! Τώρα μας έρχονται κι αυτοί! Σα να μην ήμασταν ήδη καμπόσοι από μόνοι μας! Και τι άσχημο που είναι εκείνο εκεί! Δεν το θέλουμε εδώ πέρα». Και μ' αυτά τα λόγια μια πάπια πέταξε κιόλας προς το μέρος του και το τσίμπησε στον σβέρκο.

«Άσ' το ήσυχο!» είπε η μάνα. «Δεν πειράζει κανέναν!»

«Όμορφα παιδάκια» είπε η γριά πάπια «μονάχα το ένα δεν της πέτυχε!» «Δεν είναι όμορφο, εξοχότατη» είπε η μαμά πάπια «αλλά είναι γλυκό και κολυμπάει καλά όπως και τα άλλα. Νομίζω πως με τον καιρό θα ομορφύνει. Μάλλον έμεινε παραπάνω μέσα στ' αυγό του». Του έσιαξε τα φτεράκια του κι είπε: «Εξάλλου, είναι πάπιος, αγοράκι, και δεν είναι και τόσο τρομερό. Πού θα πάει, θα τα καταφέρει».

«Τα άλλα παπάκια είναι χαριτωμένα» είπε η γριά πάπια. «Σαν στο σπίτι σας, λοιπόν». Και πράγματι, ένωσαν σαν στο σπίτι τους. Μόνο το άσχημο παπάκι, που είχε βγει τελευταίο απ' τ' αυγό του, έτρωγε τσιμιπές και σπρωξιές και κοροϊδίες από τους άλλους. Ακόμα κι οι κότες έπαιρναν μέρος στο κακό. «Παραείναι μεγάλο για παπάκι» έλεγαν όλοι. Ο γάλος, που θεωρούσε τον εαυτό του αυτοκράτορα, φούσκωσε και γλουγλούκισε ώσπου του ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. Το κακόμοιρο το παπάκι δεν ήξερε πού να πάει και πού να σταθεί κι ήταν λυπημένο, γιατί ήταν πολύ άσχημο κι όλοι το περιγελούσαν.

Πέρασε έτσι η πρώτη μέρα και τις επόμενες τα πράγματα χειροτέρεψαν. Ακόμα και τ' αδέρφια του του φέρονταν με κακία κι έλεγαν: «Μακάρι να σ' έπιανε η γάτα, παλιοτέρας!». Κι η μάνα αναστέναζε: «Μακάρι να ήσουν μακριά, πολύ μακριά!». Οι άλλες πάπιες το δάγκωναν, οι κότες προσπαθούσαν να το αρπάξουν, κι η δούλα το κλοτσούσε με το πόδι της όταν έφερνε το φαγητό. Τότε το παπάκι έφυγε, πέταξε πάνω από τον φράχτη κι άρχισε να τρέχει, να τρέχει ασταμάτητα. Έφτασε έτσι στον βάλτο, όπου ζούσαν οι αγριόπαπιες, κι εκεί αποκοιμήθηκε κουρασμένο και λυπημένο. Νωρίς το πρωί κατέφθασαν οι αγριόπαπιες και κοίταξαν τον καινούριο σύντροφο.

«Πφφφ, τι άσχημος που είσαι!» είπαν. «Αλλά τι μας νοιάζει; Φτάνει να μη θελήσεις να παντρευτείς καμιά από μας». Το παπάκι, βέβαια, μονάχα τον γάμο δεν είχε στο μυαλό του. Ήταν χαρούμενο που μπορούσε να μείνει μέσα στις καλαμιές και που το άφηναν να πίνει λιγάκι από το νερό του βάλτου.

Την τρίτη μέρα πέρασαν από κει δυο νεαρές αγριόχηνες, δυο αγριόχηνι, δυο μάγκες σωστοί. «Ει» είπαν «εσύ κι αν είσαι άσχημος, Σε γουστάρουμε. Έλα μαζί μας και γίνε αποδημητικό. Πάμε να τσατίσουμε λιγάκι τις μικρούλες γλυκούλες χηνούλες στον διπλανό βάλτο». Μπαφφφ! Μπουφφφ! ακούστηκαν ξαφνικά κάτι εκπυρσοκροτήσεις κι οι δυο χήνοι έπεσαν νεκροί. Μπαφφφ! Μπουφφφ! Σμήνη ολόκληρα από αγριόχηνες πέταξαν ψηλά, κι ακούστηκε ξανά εκπυρσοκρότηση. Κυνηγοί ήταν κρυμμένοι ολόγυρα μέσα στον βάλτο και τις πήραν στο κυνήγι. Κατόπιν ήρθαν τα κυνηγόσκυλα. Κλιτς, κλατς, άρχισαν να χτενίζουν τον λασπερό βάλτο. Το κακόμοιρο το παπάκι θέλησε να χώσει απ' τον φόβο το κεφάλι του μέσα στη φτερούγα, όταν ξαφνικά βρέθηκε μπροστά του ένα τρομακτικό, μεγάλο κυνηγόσκυλο. Τα μάτια του σπίθιζαν, το μισάνοιχτο μουσούδι του με τα κοφτερά δόντια πλησίασε το παπάκι και, πλατς!, γύρισε κι έφυγε, δίχως να τ' αρπάξει. «Αχ, δόξα τω Θεώ» αναστέναξε το μικρό παπάκι «είμαι τόσο άσχημο που ούτε το σκυλί δε θέλει να με δαγκώσει!» Απόμεινε ύστερα εκεί, ήσυχο, ενώ το κυνήγι συνεχιζόταν.

Δεν τόλμησε να σηκωθεί όρθιο παρά μόνο όταν το κυνήγι είχε από ώρα πια τελειώσει. Ύστερα, βγήκε τρέχοντας από τον βάλτο, πέρασε πάνω από χωράφια και λιβάδια, κόντρα στον άνεμο, ώσπου έφτασε κατά το βράδυ σε ένα φτωχικό αγροτόσπιτο, που έστεκε εκεί καμπουριασμένο και λοξό. Ο άνεμος δυνάμωσε τόσο πολύ, που χρειάστηκε να βάλει όλη του τη δύναμη για να σταθεί όρθιο. Τότε είδε πως ο άνεμος είχε ανοίξει μια χαραμάδα στην πόρτα και χώθηκε μέσα. Εκεί ζούσε μια γριά γυναίκα με τη γάτα της και την κότα της. Τη γάτα την έλεγε Γιόκα. Εκείνη καμπούριαζε την πλάτη της κι όταν τη χάιδευες κόντρα στο τρίχωμά της, γουργούριζε. Η κότα είχε μικρά, κοντά πόδια και την έλεγαν Κοντοπόδαρη. Γεννούσε συνέχεια αυγά κι η γυναίκα την αγαπούσε. «Τι είναιι τούτο;» είπε η γυναίκα όταν ανακάλυψε το παπάκι, και καθώς δεν έβλεπε καλά, νόμισε πως το παπάκι ήταν μια παχιά πάπια. *Τι ωραία, σκέφτηκε, τώρα θα έχω κι αυγά πάπιας. Φτάνει να μην είναι αρσενικό. Για να δοκιμάσουμε.*

Τρεις βδομάδες πέρασαν και το παπάκι δεν έκανε αυγά. Ο γάτος συμπεριφερόταν σαν να ήταν το αφεντικό και το κοτόπουλο έκανε κι εκείνο τον καμπόσο. Όλο έλεγαν και ξανάλεγαν: «Εμείς κι ο κόσμος», σαν να ήταν η αφρόκρεμα του σύμπαντος.

Βέβαια το παπάκι είχε διαφορετική γνώμη αλλά η κότα δεν τα σήκωνε κάτι τέτοια. «Μπορείς να κάνεις αυγά;» ρωτούσε. «Όχι!» «Κλείσ' το στόμα σου τότε!» Κι ο γάτος έλεγε: «Μπορείς να καμπουριάσεις ή να γουργουρίσεις;» «Όχι!» «Τότε κλείσ' το στόμα σου όταν παίρνουν τον λόγο τα σημαντικά πρόσωπα». Το παπάκι καθόταν στη γωνιά και θύμωνε. Αναλογιζόταν τον φρέσκο αέρα, το φως του ήλιου και του άνοιγε η όρεξη να κολυμπήσει ξανά. Στο τέλος, το είπε στην κότα.

«Τι είναι αυτά που σκέφτεσαι;» είπε αυτή. «Επειδή δεν έχεις τι να κάνεις σου κατεβαίνουν ανόητες ιδέες στο μυαλό. Κάνε αυγά ή γουργούρισε, και θα σου περάσει. Για ρώτα τον γάτο αν έχει όρεξη να πάει στο νερό. Για να μη μιλήσω για πάρτη μου. Κι η γριά, που σίγουρα είναι ο σοφότερος άνθρωπος του κόσμου, σίγουρα δεν έχει καμιά όρεξη για βουτιές».

«Αχ, δε με καταλαβαίνετε» είπε το παπάκι.

«Δηλαδή, είσαι πιο έξυπνος από μας; Να είσαι ευχαριστημένος με όλα όσα κάνανε για σένα. Βρίσκεσαι σ' ένα ζεστό δωμάτιο, έχεις συντροφιά από την οποία μπορείς κάτι να διδαχτείς κι εσύ το μόνο που κάνεις είναι να βολοδέρνεις. Δεν είσαι ευχάριστη παρέα. Σου μιλάω για το καλό σου, σου λέω και δυσάρεστα πράγματα, σαν πραγματικός φίλος. Κοίτα να μάθεις να γεννάς αυγά και να γουργουρίζεις». Μα το παπάκι δεν μπορούσε να το σταματήσει κανείς. Έφυγε και πήγε και κολύπησε στο νερό κι έκανε βουτιές αλλά τα άλλα ζώα απλώς αδιαφόρησαν, γιατί ήταν τόσο άσχημο.

Ήρθε το φθινόπωρο, κιτρίνισαν τα φύλλα και τα σύννεφα έφεραν χαλάζι και χιόνι, το κρύο σε έκανε να τουρτουρίζεις – το κακόμοιρο το παπάκι την είχε στ' αλήθεια άσχημα. Ένα βράδυ είδε ένα σμήνος υπέροχα πουλιά. Είχαν λευκά, γυαλιστερά πούπουλα και μακριούς καμπυλωτούς λαιμούς. Ήταν κύκνοι. Ποτέ του το παπάκι δεν είχε ξαναδεί τόσο όμορφα πουλιά. Έκρωζαν με παράξενη φωνή, άπλωναν τις μεγάλοπρεπες φτερούγες τους και απογειώνονταν. Πετούσαν προς θερμότερες περιοχές. Το άσχημο μικρό παπάκι ένιωσε πολύ παράξενα. Τέντωσε τον λαιμό του προς το μέρος τους κι έβγαλε μια κραυγή τόσο άγρια, τόσο παράξενη, που φοβήθηκε και το ίδιο. Τι πανέμορφα πουλιά! Όταν πια χάθηκαν από τα μάτια του, βούτηξε ξένοιαστο μέχρι τον βυθό. Δεν ήξερε βέβαια ούτε πώς λεγόntonταν τα πουλιά ούτε για πού πετούσαν, όμως τα είχε αγαπήσει μεμιάς όσο κανέναν άλλον. Κι ούτε τα ζήλευε, γιατί δεν του περνούσε καν απ' το μυαλό να ευχόταν να είχε την ομορφιά τους! Θα του ήταν αρκετό να το είχαν ανεχθεί ανάμεσά τους οι πάπιες.

Ο χειμώνας έφερε κρύο, κρύο αληθινό. Το νερό πάγωσε και η τρύπα όπου κο-

λυμπούσε το παπάκι γινόταν ολοένα και πιο μικρή. Εκείνο κολυμπούσε ακούραστο γύρω τριγύρω για να εμποδίσει τον πάγο να κλείσει, όμως κάθε κρύα νύχτα που περνούσε η τρύπα γινόταν πιο στενή. Στο τέλος εξαντλήθηκε, το νερό πάγωσε κι απόμεινε σφηνωμένο μέσα στον πάγο. Πέρασε από κει ένας χωρικός. Είδε το παπάκι, χτύπησε με το παπούτσι του κι έσπασε τον πάγο και το πήρε μαζί του, στο σπίτι του. Εκεί, ξαναβρήκε τις δυνάμεις του. Τα παιδιά θέλησαν να παίξουν μαζί του, εκείνο όμως φοβήθηκε, το 'βαλε στα πόδια για να ξεφύγει και προσγειώθηκε στη γαβάθα με το γάλα. Το γάλα πιτσίλισε ολόγυρα κι η γυναίκα έβαλε τις φωνές. Πέταξε τότε από την τρομάρα του στο ράφι όπου βρισκόταν το βούτυρο κι από κει στον κάδο με το αλεύρι κι ύστερα πάλι έξω. Ποπό, εμφάνιση που την είχε! Η γυναίκα το κυνηγούσε με την κουτάλα της κουζίνας, τα παιδιά γελούσαν κι ήθελαν να το πιάσουν! Ευτυχώς ήταν ανοιχτή η πόρτα, πέταξε έξω και κρύφτηκε μέσα στους θάμνους στο φρέσκο χιόνι – κι εκεί απόμεινε σαν ψόφιο.

Τι βάσανα και τι κακουχίες υποχρεώθηκε να περάσει τον σκληρό εκείνο χειμώνα! Θα 'ταν στ' αλήθεια πολύ λυπητερό να τα διηγηθούμε όλα. Εντελώς εξαντλημένο κείτονταν το παπάκι στον βάλτο, ανάμεσα στις καλαμιές, όταν ζέστανε και πάλι ο ήλιος. Οι κορυδαλλοί κελαηδούσαν, ήταν μια υπέροχη ανοιξιάτικη μέρα. Σήκωσε τότε τις φτερούγες του. Ήταν πιο δυνατές από την προηγούμενη χρονιά και θρόισαν καθώς πέταξε και το μετέφεραν απρόσμενα σ' έναν μεγάλο κήπο όπου άνθιζαν οι μηλιές και μοσχοβολούσε η πασχαλιά. Τι όμορφα που ήταν εκεί!

Κι ακριβώς μπροστά του τρεις υπέροχοι κύκνοι ανέβαιναν κολυμπώντας το κανάλι. Το παπάκι αναγνώρισε τα όμορφα ζώα κι ένιωσε μια παράξενη λύπη. *Θέλω να πάω κοντά τους, σ' αυτά τα βασιλικά πουλιά. Όμως θα με τιμπήσουν μέχρι θανάτου, τόσο άσχημος που είμαι. Μα τώρα πια δε με νοιάζει! Καλύτερα να με σκοτώσουν εκείνοι παρά να με τιμπούν οι κότες, να με αρπάζουν οι χίνες, να με κλοτσά η υπηρέτρια και να κρυώνω πάλι τόσο πολύ τον χειμώνα.* Κολύμπησε προς τους υπέροχους κύκνους. Εκείνοι τον είδαν και φτεροκόπησαν φουσκώνοντας τα πούπουλά τους. «Σκοτώστε με λοιπόν!» φώναξε το κακόμοιρο το ζωντανό κι έσκυψε το κεφάλι του στο νερό και περίμενε τον θάνατο. Μα τι ήταν αυτό που καθρεφτίστηκε στο καθαρό νερό; Η ίδια του η εικόνα. Δεν ήταν όμως ένα άσχημο γκριζόμαυρο πουλί, ήταν κύκνος! Ένας όμορφος, λευκός κύκνος!

Δεν έχει σημασία αν γεννήθηκε κανείς σε ένα αγρόκτημα με πάπιες, σημασία έχει ότι βγήκε από το αυγό ενός κύκνου.

Μετά από όλους τους κόπους και τα βάσανα, ο νεαρός κύκνος μπορούσε να απο-

λαύσει στ' αλήθεια την τύχη του και να χαρεί με την ομορφιά του. Κι οι μεγάλοι κύκνοι κολυμπούσαν ολόγυρά του και τον χαίδευαν με τα ράμφη τους.

Κάτι παιδιά κατέφθασαν τρέχοντας στον κήπο κι είχαν φέρει μαζί τους ψωμί και το έριχναν στο νερό. «Να ένας καινούριος!» φώναξε ένα από αυτά και τότε τα άλλα χτύπησαν τα χέρια τους και ζητωκραύγασαν όλο χαρά. Φώναξαν τους γονείς τους κι όλοι έλεγαν: «Αυτός είναι ο ωραιότερος, τόσο νέος και τόσο μεγαλόπρεπος!». Κι οι άλλοι κύκνοι υποκλίνονταν μπροστά του. Από αμηχανία έκρυψε το κεφάλι στη φτερούγα του χωρίς κι ο ίδιος να ξέρει το γιατί. Ήταν τόσο χαρούμενος αλλά δεν ήταν περήφανος, γιατί η καλή καρδιά δεν περηφανεύεται ποτέ. Αναλογιζόταν πώς τον είχαν χλευάσει και πώς τον θεωρούσαν τώρα το πιο όμορφο απ' όλα τα πουλιά. Τότε ανατρίχιασε το φτέρωμά του, ο λεπτός λαιμός του τεντώθηκε και φώναξε πανηγυρίζοντας: «Ούτε στον ύπνο μου δεν τη φανταζόμουν τέτοια ευτυχία όταν ήμουν ακόμη το ασχημόπαπο!».

